

πίσκοποι δέκx, οἱ ἐπίσκοποι εἴ, κλ. Πάντες δὲ οὗτοι οἱ ἱεράρχαι φέρουσι καὶ σταυρὸν ἐπὶ τοῦ θυρεοῦ. Κάτωθεν τῶν οἰκογενειακῶν παρασῆμων προσαρτῶνται συνήθως δι' ἀναλόγων ταινιῶν τὰ ἀτομικά, ἱπποτικά παράσημα καὶ ἀριστεία· τῶν δὲ μεγαλοσταύρων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἡ ταινία τίθεται περὶ τὸν θυρεὸν ἐνῶ τὸ πικράτημον κρέμαται κάτωθεν αὐτοῦ.

Διὰ τὰ διακρίνονται δὲ εἰς τὰς σφραγίδας τὰ διάφορα τοῦ οἰκοσήμεου χρώματα καὶ αἱ ὕλαι ἐξ ὧν σύγκεινται τὰ διάφορα αὐτοῦ μέρη, οἱ σηματογράφοι ἐπενόησαν διακριτικὰ τινὰ πρὸς τοῦτο σημεῖα. Οὕτω π.χ. αἱ μὲν ὀρίζοντιοι γραμμαὶ δηλοῦσι τὸ κυανοῦν χρῶμα, αἱ δὲ σταυροειδῆς κείμεναι τὸ μέλαν, αἱ καθέτως τὸ ἐρυθρὸν κλ. τὸ δὲ χρυσοῦν δηλοῦται διὰ στιγμῶν κλ.

Τὰ παράσημα, κατὰ τὰ οὐσιώδη αὐτῶν μέρη, παρεμφέρουσι πρὸς ἄλληλα ἀπανταχοῦ τῆς Εὐρώπης, κατὰ δὲ τὰ ἐπουσιώδη διαφέρουσι, διότι παντοῦ δὲν ἐπικρατοῦσιν αἱ αὐταὶ συνήθειαι. Ἐπειδὴ δὲ ἔλαβον ἀρχὴν ἐν τῇ λύσει κατὰ τὸν μεσαιῶνα, δὲν εἶναι ἐν χρήσει ἐν τῇ Ἀνατολῇ διὸ, μετὰ τῶν Ἑλληνικῶν οἰκογενειῶν, οἰκόσημα ἔχουσι μόνον αἱ ἐκ τῆς Λύσεως καταγόμεναι, καὶ ὑπάρχει βιβλιάριον (ὃ ὅμως δὲν ἠδυνήτην εἰσέτι νὰ εὑρῶ) φέρον τὰ παράσημα τῶν ἐν Ἀνατολῇ ἀποκατασταθειῶν Ἑνετικῶν οἰκογενειῶν. Νομίζοντες δὲ ὅτι συντείνει οὐκ ὀλίγον πρὸς διασάφισιν τῆς κατὰ τὸν μεσαιῶνα Ἑλληνικῆς ἱστορίας ἡ συλλογὴ καὶ δημοσίευσις τῶν οἰκοσήμεων τῶν τοιούτων οἰκογενειῶν, παρθέτομεν ἐπὶ τοῦ παρόντος τὰ οἰκογενειακὰ ἡμῶν παράσημα μετὰ τῆς ἀνηκούσης ἐρυκηνείας, ἐπιφυλαττόμενοι νὰ δημοσιεύσωμεν ἀκολουθῶς καὶ ἄλλα τοιαῦτα.

Ὁ θυρεὸς εἶναι ὠσειδῆς κατὰ τὴν Ἰταλικὴν συνήθειαν, καταγομένης τῆς οἰκογενείας ἡμῶν ἐξ Ἰταλίας. Εἶναι δὲ μονομερὲς καὶ ἀργυροῦς κατὰ τὸ πλεῖστον ἄνω μέρος, ὡς δηλοῦται ἐκ τῆς λειότητος αὐτοῦ· πρὸς δὲ τὸ κάτω κυανοῦς, ὡς φαίνεται ἐκ τῶν ὀρίζοντιῶν αὐτοῦ γραμμῶν. Ἐμπεριέχεται δὲ καὶ στηρίζεται εἰς ἱπποτικὸν σταυρὸν δηλοῦντα ἀνώτερον τινὰ ἱπποτικὸν τάγματος βαθμὸν, ὃν, ὡς φαίνεται, εἶχεν ὁ πρόγονος ἡμῶν. Τὸ ἐμβληματικὸν σῆμα σύγκειται ἐκ δύο τεττίγων ἐμφαινόντων τὴν ἀρχὴν τοῦ οἰκογενειακοῦ ἐπωνύμου, καθότι *Cicala* (Cicala Ἰταλιστὶ, καὶ Cigale Γαλλιστὶ *) σημαίνει τὸν τέττιγα, καὶ ἐξ αὐτοῦ ἔχοντος ἀνεπτυγμένα σχεδὸν τὰ πτερὰ, ὅπερ δηλοῖ ἰσχὺν καὶ

ἐτοιμότητα. Τὸ στέμμα δηλοῖ βαθμὸν Κόμητος, τίτλον ἀποδοθέντα τῇ οἰκογενείᾳ παρὰ τοῦ Αὐτοκράτορος Ῥοδόλφου Β', διὰ διεξοδικοῦ Διατάγματος τῆς 11 Δεκεμβρίου 1597. Τὸ δὲ πρὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης τέμνα ἦτο ὡς τὸ ὑπὸ τὸ οἰκόσημον, δηλονότι Μαρκεσίον. Τὸ ὑποστήριγμα σύγκειται ἐκ δύο κλάδων μύρτου, σημείου τιμητικοῦ. Εἰς τούτους δὲ προσαρτῶνται κατὰ τὴν συνήθειαν δι' ἀναλόγων ταινιῶν ὁ σταυρὸς τοῦ Σωτῆρος καὶ τὸ Ἀριστεῖον, ἀτομικά ἡμῶν παράσημα.

Ι. ΔΕ-ΚΙΓΑΛΛΑΣ.

ΑΝΑΓΟΡΕΥΣΙΣ ΔΙΔΑΚΤΟΡΟΣ.

—ο—

Ὁ ἐκ Ζακύνθου Κ. Μινώτος, νέος φιλομαθὴς καὶ φιλότιμος, διακούσας ἐπὶ πέντε ἔτη τῶν ἐν τῷ Ἀθηναίῳ Πανεπιστημίῳ διδασκομένων μαθημάτων τῆς νομικῆς, ὑπεβλήθη ἐσχάτως εἰς ἐξετάσεις ἐγγράφους τε καὶ προφορικὰς, καὶ ἐπιδοκιμασθεὶς παμψηφεὶ ἀπελύθη λαβὼν βαθμὸν ἀριστα καὶ διπλωμα διδάκτορος. Ἡ ἀποφοιτητήριος αὐτοῦ διατριβὴ (thèse) ὑπόθεσιν εἶχε τὴν σύνταξιν ἀστυχοῦ νόμου ἐν Ἑλλάδι. Ἐπειδὴ δὲ τὸ ζήτημα τοῦτο ἀνεκινήθη καὶ ἐσχάτως, ἐνομίσσαμεν καλὸν νὰ καταχωρίσωμεν αὐτὴν, πεποιθότες ὅτι αἱ γνώμαι τοῦ εὐφυοῦς συγγραφέως θέλουσιν ἐκτιμηθῇ ὑπὸ τῶν περὶ ταῦτα ἐνασχολουμένων.

Τῆς δὲ πραγματείας ταύτης προτάττομεν τὸ ἐκφωνηθὲν τὴν ἡμέραν τῆς ἀναγορεύσεως λογίδριον ὑπὸ τοῦ Κ. Μινώτου.

Πρῶτον ἐν τῇ ἐπισήμῳ ταύτῃ στιγμῇ ἐπιβάλλεται μοι καθήκον, ἵνα ἐκφράσω τὴν πρὸς Ὑμᾶς, Σεβαστοὶ Καθηγηταί, εὐγνωμοσύνην μου, διὰ τὴν ὁποίαν ἐκάστοτε πρὸς ἐμὲ ἐθαίξετε εὐνοίαν· θέλω δὲ αἰετοῦ διατελεῖ οὐδόμενος καὶ τιμῶν ὡμᾶς, παρ' ὧν τὴν ζωὴν τοῦ πνεύματος ἔλαβον, μνηθεὶς τὰς ἀρχὰς τῆς ὑψηλῆς τῶν Νόμων ἐπιστήμης.

Ὅποια δὲ καὶ ὅποια αἰσθήματα συνταράττουσι τὴν ψυχὴν μου χωριζόμενος ἀφ' ὡμῶν, ὡ φίλοι συμφοιτηταί; Ἐπὶ πενταετίαν σχεδὸν μεθ' ὡμῶν συμμαθητεύσας, πολλὰς πολλὰς ἔλαβον ἀφορμὰς, ἵνα ἐκτιμῶμαι τὰ γνήσια ἑλληνικά ὡμῶν φρονήματα καὶ τὸν πρὸς τὴν παιδείαν προγονικὸν ἔρωτα. Εὐγνωμονῶ ὑμῖν διὰ τὴν φιλοπροσόντην καὶ ἀειφικλὴν ἀγάπην, ἃς αἰετοῦ οὐκ ἐπαύσατε πρὸς ἐμὲ δεικνύοντες, καὶ θίλω διὰ παντὸς τοῦ βίου ἐν τῇ ἐμῇ μνήμῃ ἀνεξάλεπτους διατηρεῖ τὰς εὐχαρίστους στιγμὰς, ἃς τισποὺ δάξοντες ἐν τῷ ἔθνικῳ τοίτῳ Πανδιδακτηρίῳ ἀνέλθομεν. Εὐχόμεθα ἵνα καὶ ὑμεῖς, διανύοντες εὐτυχῶς τὸ τῆς μαθητείας πολὺπόνον στάδιον, φθάσητε θαυτηρόροι εἰς τὸ τέρας.

Πρῶτος ἐκ τῶν τέκνων τῆς ἰδιαίτης ἐμῆς πατρίδος Ζακύνθου ἀξιώθεις τοῦ διδακτορικοῦ ἀξιώματος παρὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ τούτου Πανεπιστημίου, ἐνθα ἡ ὁλομέλεια τῆς ὅλης Πατρίδος ἀντιπροσωπεύεται, ἀπέρχομαι, φέρων μετ' ἐμαυτοῦ μυρία περὶ αἰσιωτέρου μέλλοντος ἑλπίδας.

(*) Κατ' ἀρχὰς ἐλέγετο Cicala καὶ Cigale, ἀκολουθῶς ἔμεινε τὸ Cicala τὸ ὁποῖον ἐνίοτε ἐγγράφετο καὶ Cigala καὶ καθ' ἡμᾶς Τζιγάλας, Τσιγάλας, Κιγάλας ἢ καὶ Σιγάλας, ἃ καὶ τὸ τελευταῖον τοῦτο ἐπωνύμιον ἀνήκει κυρίως εἰς ἑλλήν οἰκογένειαν. Περὶ δὲ τὸ 1712 προσετέθη Αὐτοκρατορικῇ χάριτι τὸ De καὶ ἀπὸ τὰς ἀρχὰς τῆς ἐναστώσεως ἐκατονταετηρίδας ἤρχισαν ἔτιως κατὰχρηστικῶς νὰ γράφονται διὰ δύο H, ὅπερ καθιερώθη ἤδη διὰ τῆς συνήθειας, καὶ οὕτω κατὰ μικρὸν ὁ τέττιξ μετετράπη εἰς τὸν νῦν Δε-Κιγάλλον (De-Cigalla).